

OP WEG NAAR SCHATEILAND

‘Liere lare loere,’ zei Jan, ‘wil iemand me vertellen waar we naartoe gaan?’

Bob trommelde kort op het stuur. ‘Treasure Island, jongetje Prins, dat weet je.’

‘Schateiland,’ vertaalde Jan. ‘Het enige Treasure Island dat ik ken, ligt in de baai van San Francisco en dat is een heel eind weg hoor.’

‘Ons Schateiland ligt dichterbij,’ zei Bob. ‘Ergens ten zuiden van Clearwater en dat ligt in de buurt van St. Petersburg, in de staat Florida.’

‘Fijn,’ zei Jan. ‘Mchtig. Rem dan nu maar een beetje af. Je rijdt richting Atlanta en voor St. Petersburg moeten we naar het zuiden.’

‘Zuidwesten, zul je bedoelen, zuidzuidwest. We maken een omweg. Hoe eerder we een flink aantal kilometers tussen ons en Savannah hebben hoe beter. We rijden pal west en maken straks een draai naar het zuiden. Knappe jongen die ons dan nog vindt.’

‘Zorg dan dat je van de Interstate af gaat, Bob, ze hebben op deze autowegen heel deugdelijk opererende highway-patrouilles, dus als de politie ons zoekt ... Hebben we enig idee naar wie we op zoek gaan op Schateiland?’

‘Dat,’ zei Bob luchtig, ‘is een kleine complicatie. Baudrieux, onze man in New Orleans, had een adres, maar geen naam, in elk geval niet bij de hand. Hij had dagen op ons telefoontje zitten wachten, zei hij. Hij klonk niet of hij zin had diep in zijn geheugen te spitten. We moeten een huis in de gaten houden, dat was ongeveer de boodschap.’

Jan trok aan zijn neus. ‘Hoe had hij zich voorgesteld dat we dat zouden doen?’

‘Dat vroeg ik ook, maar ik was uitgekletst toen hij zei: Ik dacht dat jullie van die handige jongens zijn die hun eigen bonen kunnen doppen.’

Jan gaf een snork. ‘Op basis van informatie dopt het anders een stuk eenvoudiger, ik zou wel een keer een mooi overzichtelijk avontuur willen.’

Bob schoot in de lach. ‘Met een tegenstander die we kennen, bedoel je? Liefst iemand die niet schiet, niet slaat en die zich onbekommerd in de luren laat leggen?’

Jan liet zich wegzakken in zijn stoel. ‘Iemand zonder vuurwapens, zonder messen en zonder containers met visafval. Als ik diep inadem, ruik ik de lucht nog.’

‘Adem dan niet, scheelt slijtage aan je longen. Je wordt oud, Janneman. Juist het feit dat we vaak dagen nauwelijks enig idee hebben van wat we aan het doen zijn, maakt de avonturen zo spannend. Al het gedoe op raderboten in New Orleans, Natchez en Savannah bleek uiteindelijk te draaien om een domme persoonsverwisseling. De spanning ontstond door het ontbreken van die kennis.’

‘Wat geen reden hoeft te zijn om de hoeveelheid basisinformatie bij elk nieuw avontuur verder terug te schroeven. Meestal hebben we in elk geval een naam, of een redelijk duidelijk doel, zoals het veilig stellen van ons hachie, uitzicht op buit of het volgen van een snood persoon. Nu hebben we alleen het adres van een huis dat we in de gaten moeten houden. Ik zou graag weten in welke gaten.’

Bob gaf een korte roffel op het stuur. ‘Alle denkbare gaten, vriend Prins, en dat weet je best. We rijden naar

Schateiland, zoeken het huis en kijken hoe het land erbij ligt, de rest volgt vanzelf.’ Hij remde af voor een vrachtauto die ging inhalen en dook naar rechts. ‘Zie ik daar borden?’

‘Claxton links,’ zei Jan kort. ‘Macon rechtdoor, voor Statesboro rechtsaf.’

‘Dan gaan we daar naartoe, Statesboro.’

‘Wat doen wij in Statesboro?’

‘Daar,’ zei Bob, ‘gaan we deze mooie, maar helaas nogal opvallende aubergine Chrysler inruilen voor een auto met een iets beschaafdere kleur. Waarschijnlijk houdt regisseur Millard Fillmore zich rustig, maar ...